

POSTANOWIENIE

Dnia 7 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Stępka

SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Katarzyna Wełpa

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Zbigniewa Siejbika,

w sprawie **M. R.**

w przedmiocie zamiany kary pozbawienia wolności podlegającej wykonaniu na karę aresztu

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 7 października 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść,

od postanowienia Sądu Rejonowego w Ż.

z dnia 9 listopada 2013 r.

1. uchyla zaskarżone postanowienie;

2. wydatkami poniesionymi przez Sąd, związanymi z rozpoznaniem kasacji obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

M. R. skazany został:

- I. wyrokiem Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 12 lutego 2009 r., za czyny:
 - 1) z art. 207 § 1 i 2 k.k., popełniony w okresie od czerwca 2007 r. do dnia 4 października 2008 r. – na karę 2 lat pozbawienia wolności; 2) z art. 178 § 2 k.k., popełniony w dniu 26 września 2008 r. – na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności; łącznie na karę 2 lat pozbawienia

wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat, oddaniem pod dozór kuratora sądowego nałożeniem obowiązków, nadto orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów rowerowych i mechanicznych na okres 4 lat oraz orzeczono podanie wyroku, w części dotyczącej skazania z art. 178a § 2 k.k., do publicznej wiadomości. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 21 czerwca 2010 r., (k. 213). Postanowieniem z dnia 29 listopada 2010 r. zarządzono wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności (k. 241);

- II. wyrokiem Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 27 maja 2010 r., za czyn z art. 207 § 1 k.k., popełniony w okresie od lutego 2009 r do sierpnia 2009 r. – na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres próby 3 lat, oddaniem pod dozór kuratora sądowego, nałożeniem obowiązków. Postanowieniem z dnia 29 listopada 2010 r. zarządzono wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności (k. 277). Powyższe skazania zostały objęte wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 7 września 2011 r., na mocy którego wymierzono skazanemu karę łączną w wymiarze 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności (k. 277).

Sąd Rejonowy w Ż., postanowieniem z dnia 9 listopada 2013 r. na podstawie art. 50 ust.1 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 25 października 2013 r. poz. 1247), zamienił karę pozbawiania wolności podlegającą wykonaniu, orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 12 lutego 2009 r. (pkt 2) w wymiarze 4 (czterech) miesięcy na karę 30 (trzydziestu) dni aresztu.

Postanowienie to nie zostało zaskarżone przez żadną ze stron i uprawomocniło się w pierwszej instancji w dniu 20 listopada 2013 r.

Powyższe postanowienie zaskarżył kasacją w całości, na korzyść skazanego M. R., w trybie art. 521 § 1 k.p.k., Prokurator Generalny. Skarżący zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 4 § 1 k.k., polegające na niezastosowaniu wobec skazanego przepisu ustawy obowiązującej w dacie popełnienia czynu, która była

dla niego względniejsza i dokonaniu zmiany podlegającej wykonaniu kary 4 miesięcy pozbawienia wolności na karę 30 dni aresztu w oparciu o przepis art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 25 października 2013 r. poz. 1247) w sytuacji, gdy kara ta była uprzednio objęta wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 7 września 2011 r., co doprowadziło do pogorszenia sytuacji procesowej skazanego. W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna.

Skarżący trafnie wskazał, że w zaistniałej sytuacji procesowej, związanej z wydaniem zaskarżonego postanowienia, w myśl art. 575 § 2 k.p.k. stracił moc wyrok łączny Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 7 września 2011 r. W następstwie tego wobec skazanego odrębnemu wykonaniu podlegać będą kary: 8 miesięcy pozbawienia wolności – z wyroku z dnia 27 maja 2010 r., 2 lat pozbawienia wolności – wynikająca z pkt 1 wyroku z dnia 12 lutego 2009 r., oraz kara 30 dni aresztu – wynikająca z zamiany kary orzeczonej w pkt 2 tego wyroku, na mocy zaskarżonego postanowienia. Oczywiście jest zatem, że wydanie zaskarżonego postanowienia doprowadziło do istotnego pogorszenia sytuacji skazanego, nawet uwzględniając przedawnienie wykonania kary aresztu. Autor kasacji słusznie odwołuje się do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 30 kwietnia 2014 r. I KZP 3/14 (OSNKW 2014, z. 6, poz. 44), w szczególności do wyrażonego w jej uzasadnieniu stanowiska, że stosowanie przepisów art. 50 ust. 1 i 2 ustawy nowelizującej z dnia 27 września 2013 r., jest dopuszczalne wtedy, gdy nie prowadzi to do pogorszenia sytuacji skazanego, tj. gdy nie powoduje dla niego dolegliwości większej niż istniałaby przy wykonywaniu kary na dotychczasowych zasadach. Istotnie, stosowanie przepisów, które według zamysłu ustawodawcy mają prowadzić do zmniejszenia represji za określone zachowania, nie może prowadzić do skutku odwrotnego. W realiach sprawy kontrawencjonalizacja prowadzi do pogorszenia sytuacji skazanego, zatem nie może być uznana za dopuszczalną.

Uwzględnienie kasacji i uchylenie zaskarżonego postanowienia pozwala na przywrócenie mocy obowiązującej wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 7 września 2011 r., co niweluje stan pogorszenia sytuacji skazanego.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.